

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Promptvarii exequialis pars ...

Continens centurias II. dispositionum, quibus themata funebria sive
scripturae dicta varia ...

Bidembach, Felix

Francofurti, 1625

Thema XLI.

[urn:nbn:de:bsz:31-130978](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-130978)

iam, antequam plane sunt deleri & abiecti, exemplo esse possunt nobis. De quibus 2. Paral. 36. v. 16. & 33. v. 10. Nos quoque varias experti calamitates, de his debebamus sapius cogitare & in occursum Dei venire. Amos 4. v. 21. atque nos opponere ruinæ, Ezch. 13. v. 5. & 22. v. 30. At plerique illa contemnunt cum illis, Matth. 24. v. 39 & generis Lothi, quibus ridicula videntur ista, Gen. 19. v. 14. Sic nostrates putant, illas calamitates vel casu accidere, vel tamen nihil mali portendere. *Des es tristi, den triffst es* cogitant. Nihil ad me, &c.

III. Pars.

At iustus iudex non impune sibi semper illudi patitur, & si frustra tot comminationes audiantur & sentiantur, tandem æterno exitio destinat impœnites. Sagittas enim lethales tandem eiaculat, & spiculis infernalibus confodit, atque in æternum perdit.

L. Cum tristitia & horrenda exempla huius rei cernamus in Pharaone, Saule, Sodomitis, &c. certe non debebant hæc nobis videri inania terri culamenta, vt nonnulli putant.

Non enim irridetur Deus, Gal. 6. v. 7. Et ignis consumens est. Deut. 4. v. 24.

Et iusta sane erit multorum damnatio Rom. 3. v. 8 qui scientes & volentes in manus Domini incidunt, quod horrendum est, Hebr. 10. v. 31. cum sit iudex & terribilis Deus. Malach. 1. v. 14. Deut. 7. v. 21.

Noluerunt agnoscere tempus, & congregari sub alas. Matth. 24. Luc. 19. v. 44. obdurarunt aures Psal. 58. v. 5. & corda, Zach. 7. v. 11. Ergo iuste pereunt.

F I N I S.

THEMA XLI.

Psal. 8. v. 5.

*Quid est homo, quod memor es eius, aut filius hominis:
& cætera que sequuntur ad vers. 7.*

DIS-

DISPOSITIO.

Quamvis non hæc tantum verba Psalmi, sed & totus Psalmus octauus, de genere humano à Deo in gratiam recepto possint exponi, tamen de Christo principaliter intelligenda esse, ipsa nobis scriptura sacra dicitur.

Cum enim Christus, Matt. 21. v. 16. locum ex hoc Psalmo allegarit, contra Pontifices & Scribas, atque ad seipsum accommodari: sed & Epistola quoque ad Hebræos hæc quæ prælegimus verba, citat de eodem, atque disertis verbis, quod hic homo sit IESVS, qui per passionem mortis coronatus sit, cap. 2. v. 9. nobis ostenderit, extra dubium est, de quo hæc iam intelligi debeant.

His autem verbis, tria de Christo tractantur. Primum de illius persona. Deinde de humiliatione, seu statu exinanitionis eius. Tertio de exaltatione, seu statu gloriæ eiusdem.

De his dicemus in præsentis funeris deductione, nec incommode. Quia enim per vnum hominem mors intravit in omnes, (quod hoc præsens funus luctuosum ostendit,) videndum etiam, quis alter ille homo, qui vitam restituit. Hæc enim Paulus coniungit, Roman. 5. vers. 15.

Ideoque etiam hæc omnia, quæ de Christo traduntur, ad nostrum usum erunt accommodanda. (NOTA. In Funeribus non necesse, hunc locum de persona Christi polemicè tractari, sed tantum ad præsens institutum dirigenda explicatio. Si cui videretur contrarium, is abundet suo sensu.)

I. Pars.

- * Miratur David, in spiritu prævidens, ex se nasciturum filium, qui simul fururus esset Dominus. Quod enim promissionem Dei sibi factam, & incarnationem filii DEI, spiritu Prophetico præditus, intellexerit, clare patet ex 2. Sam. 7. v. 19. & 1. Paral. 18. v. 17. Et hoc prædicat Psal. 132. v. 11. Iuravit Dominus, &c.

Hoc

Hoc itaque loco, de eodem filio suo Christo, cum admiratione loquitur, quid est homo ille? Lætatur super hoc factò singulari & admirabili: & gratias agit Deo pro tanto honore & beneficio, atq; in hoc homine spem collocat, quod ipsum sit saluatorus.

Et impletam illam promissionem, Christo nato, Angelus ipse testis est, Luc. iv. 33. Et Petrus, Act. 2. v. 30. Et Paulus, Rom. 1. v. 3.

Eundem etiam filium hominis vocat, quia ex Maria virgine natus: sicut ipse Christus se subinde vocauit filium hominis. Factus est enim filius Dei filius hominis. Verbum caro, Ioan. 1.

Et de hoc quidem homine dicit, quid est, quod memores eius: scilicet cum tam fuerit abiectus & miser, vt alii faciem coram ipso operuerint, Ela. 53. v. 3, & ipse verum non hominem esse queritur, Psalm. 22. v. 7. Et potuit tamen omnes nostras iniquitates. Ideoq; mirum, quod respiciat ipsam Dominus, tot obrutum peccatis

De filio autem hominis idem aliis verbis repetit. Quid est quod visitas eum; quod tantis obnoxium factum malis, tandem gloriosum victorem fecisti. Quasi diceret: *Es muß freylich ein andere Gestalt mit jme haben / daß du so viel mit jhme zu thun hast.* [Nota. Cætera ex Textu Hebræo, elicienda, lubens omitto, quia aliter in scholis, aliter coram vulgo hæc tractari debent.]

L. Pertinent autem hæc ad vniuersum genus humanum. Etenim ex hoc maxima Dei bonitas & *φιλανθρωπία* conspicitur, quod filius Dei humanam induit naturam, vt memor esset Deus eorum, quorum in æternum non debeat amplius recordari, & visitare atque recipere eos, qui à facie ipsius erant abiiciendi: propter peccata.

Nisi enim Deus misisset filium, factum ex muliere, impossibile fuisset saluari genus humanum, Galat. 4. vers. 4. Neq; vero nudus homo potuisset nos redimere, quia infinitus Deus fuit offensus: ideoque oportebat esse *ralem,*

Iem, qui esset mediator Dei & hominum, 1. Tim. 2. Et idcirco David vocat hominem, qui est Dominus in excelsis. Supra 1. Samuel. 7. Filius enim Dei factus homo, qui splendor gloriæ, Hebr. 1. v. 3. Qui igitur redemit, Deus & homo est in vna persona.

Quis vnquam tanti beneficii memoriam condignis celebrabit laudibus?

II. Pars.

Diximus de persona Christi. Jam de statu exinanitionis.

Paucotempore à Deo desertus.] Tota incarnationis, exinanitionis & passionis h. storia his verbis comprehenditur: quicquid passus est à natiuitate vsque ad resurrectionem.

Tota autem persona Emanuelis sic humiliata intelligitur: sed secundum naturam humanam.

Passum enim filium Dei, Petrus 1. Petr. 3. v. 18 & 4. v. 1. asserit *carne*, hoc est, in humana natura. Quia diuinitas pati non potest.

Quomodo autem caruerit Deo, patet ex verbis in cruce ex Psal. 22. v. 2. *prolatis quare me dereliquisti?*

Locvs. Sensit autem Christus hanc desertionem, vt omnia mala, propter peccata nostra, factus pro nobis maledictum Gal. 3. v. 13. Pro nobis passus, 1. Petr. 2. v. 21. Propter nos factus pauper, 2. Cor. 8. Non vt pergeremus in peccatis, sed vt mortui peccatis viueremus iustitiæ, 1. Petr. 2. v. 24. Et apparuit gratia *μεγέθυωτε*, Tit. 2. v. 12.

Deinde exemplum reliquit, 1. Petr. 2. v. 21. Philip. 2. v. 5. Consolationem hæc habent, Quia propter nos facta. Ne propterea desperemus, si etiã nos videamur deserti à Deo. At non deserimur, 2. Cor. 4. v. 9. Et quis separabit? Rom. 8. vers. 35. Admonitionem simul continent, vt grati simus. Hæc latius explicanda.

III. Pars.

Sequitur status glorificationis. *Gloria & honore coronabis*

nabis.] Hoc loco intelliguntur ea, quæ post resurrectionem de Christo facta sunt: ut glorificatio corporis, ascensio in cælum, sessio ad dexteram. Id omne eleganter explicatur Phil. 2. v. 9. & Coloss 2 v. 15.

I. CONSOLATIO ingens, præsertim morituris hinc peti debet, quod qui videntur à Deo deserti, gloria tamen sunt ornandi postmodum, vbi superauerint calamitates. De hoc Rom. 8. v. 17. 2. Cor. 4. v. 17. Et 2. Tim. 2. v. 11. Vide etiam Act. 14. v. 22. Nec est alia via ad gloriam, Luc. 24. v. 26.

II Gloriæ suæ etiam nostram carnem vult reddere participem Christi, Phil. 3. v. 21. & 1. Cor. 15. v. 49.

Nemo effari potest quanta gloria, quod caro nostra eum Christo regnabit.

F I N I S.

T H E M A X L I I.

Psal. 9. v. 10.

Factus est Dominus refugium pauperi, refugium in necessitate. & cætera ad vers. 12.

D I S P O S I T I O:

Paucula sunt hæc verba in quibus multa continentur ad doctrinam & consolationem admodum vtilia. Nos hæc quatuor membra breuiter notabimus: dicturi

1. De Epitheto Dei, quod dicitur asylum seu refugium.
2. Cuius sit refugium, audiemus.
3. Quando vel quibus temporibus sit refugium.
4. Quis horum membrorum vsus, à Davide ipso monstratus.

I. Pars.

Refugium dicitur Deus, sine prolectio, ut est in germanico, Neque hoc tantum loco, sed & Psal. 17. 3 1. 3 2.